

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közigazgatási s társadalmi lap.

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. hétfőn, kedden, szerdán, esütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:

öt hasábos petitsor 5 krajczár. Nagybő terjedelmű s több ízben megjelenő hirdetéseknek leengedés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilváltási költségek minden sorra 20 kr. Ezek a szerkesztő által vétettek fel. — A hirdetéseknek pedig a kiadói iródban.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Égész évre . 10 frt. Félévre . 5 frt. Negyedévre . 2 frt 50 kr. Egy óra . 1 frt.

S Z I N H Á Z. Szület. Császár. S Z I N H Á Z. Császár. S Z I N H Á Z. Császár.

Árakkal. Császár. S Z I N H Á Z. Császár.

Árakkal. Császár. S Z I N H Á Z. Császár.

Árakkal. Császár. S Z I N H Á Z. Császár.

Árakkal. Császár. S Z I N H Á Z. Császár.

Árakkal. Császár. S Z I N H Á Z. Császár.

Árakkal. Császár. S Z I N H Á Z. Császár.

1876.

Debreczen okt. 9.

(=) Irányi Dániel kérdezett, — a miniszterelnök felett.

A felelet egész terjedelmében előtünk fekszik, s abból igen sok érdekes tanulságot meríthetünk. Közöljük azt tehát terjedelmesebben, hogy lapunk közönsége is ne kivonja szerint, hanem a maga teljes fontosságában vegyen tudomást Tisza Kálmán azon feleletéről, melyvel ma, mint európai fontossággal bíró nyilatkozattal az egész európai napi sajtó tüzetesen foglalkozik. A miniszterelnök felelete főpontjai a következők:

T. ház! Két rendbeli interpellációt intéztetett hozzá: egyik, — miként méltóztattik tudni. Csernáonyi t. képviselő ur, a másik Irányi képviselő ur részéről. Miután a Csernáonyi úr által benyújtott interpelláció egyike azon kérdéseknek, melyekre Irányi képviselő interpellációja is kiterjed, kíván bizonyos irányban felvilágosítást, azt gondolom, hogy a t. ház meg engedni, hogy egyszerre feleljenek a két interpellációra, természetesen az interpelláció képviselői mellett, nem annál inkább azon helyzetben lévén, netalán viszonylatot megadni, ha a hallottakra az ügynek szóba hozható oldalára — teli nyilatkozatait.

A mi Irányi képviselő ur interpellációját illeti, annak 6-ik pontja az, a mire legelőbb kívánok felelni, melyben azt kéri, egyetértőleg jár-e el a közös külügyminiszter a magyar kormányval a keleti kérdésben?

Már egy alkalommal, úgy hiszem, volt szerencsém nyilvánítani, hogy én ezt a kérdést valóban szükségesnek sem tartom, kivált nem láthatom ily komoly időkben, mint most: — mert méltóztatnék megadni a t. képviselő urnak, hogy miután tudjuk és mindig elismertük mind a jogot, mind az abból folyó kötelezettséget és ily felelősséget e tekintetben, ily komoly időkben, mint a maiak, bizonyosan senki, mi legalább bizonyítván nem fogunk ellenfelelősséget magunkra vállalni oly politikáért, melynek alapjával, elvével és irányával egyet nem értünk.

A t. képviselő ur negyedik kérdésére — gondolom megengedi, hogy nem sorrendben felelek — a következők: „Melyek a hatalmasságok által megállapított békélfeltételek s a párisi szerződést aláírt valamennyi hatalmasság teljes és fontartás nélküli megegyeztetészek? Történt-e a hatalmasságok között megállapodás azon esetre, ha egyik vagy másik hadakozó fél a békélfeltételeket el nem fogadná?” Engede meg kell kérnem, ugy a t. képviselő urtól, mint a t. képviselőháztól, de kénytelen vagyok megmondani, hogy ezen kérdés olyan, érvény, hogy „melyek a hatalmasságok által megállapított feltételek”, a melyre akkor, mikor az alkudozások azon békélfeltételek felett folyának, soha semmi országban, egyetlen egy miniszter sem fog felelni, a ki megérdemli, hogy még következő órában is miniszter legyen: (Helyeslés és derültség) mert ily módon okvetlenül megfogná hiusztatni éppen azt, amire törekedni kell: — az összes hatalmak egyetértése által a béke lehető megteremtése és biztosítása. Annyit igenis mondhatok, hogy a párisi szerződés biztosított hatalmak mind egyet-értőleg jár-e el a közös külügyminiszterrel a keleti kérdésben, hogy van-e tudomás arról, hogy a sz.-pétervári kormány hadesapatakat állít fel a török birodalom határán? Erre nézve is egész pozitívítással mondhatom, hogy nem. Erre nézve a figyelembe vételt megérdemelő csapatösszpontítások a török határon nem történtek.

A mi pedig az 5-ik kérdést illeti, hogy: mit határozott a közös külügyminiszterium, mit a többi nagyhatalmasságok a szerb hadsereg által Milán fejedelemségre felajánlott királyi címre nézve? e tekintetben van szerencsém a t. házat értesíteni, hogy az összes nagyhatalmak a nélkül, hogy bárcsak egy is közlök magát ez irányban kívánna volna, értésére adták a szerb kormány, hogy az ő álláspontra a haboru előtti status quo volt eddig és marad azontúl is, mely status quo szerb király nem ósmér; de viszont azt is mondhatom, hogy ugy magának a szerb fejedelemségnek, mind a szerb kormányának valamennyi nagyhatalomhoz küldött hivatalos nyilatkozata szerint mind a fejedelem, mind a

2. A Magyarországon átutazott és Szerbiába tartó oroszok mindnyájan a „vörös kereszt” tagjai voltak-e, s egykezett-e a kormány meggyőződést szerzeni magának arról, hogy a helyszínerre érve csakugyan a betegek és sebesültek ápolásának szentelték-e magukat.”

A mi ezen két kérdés elejét illeti, hábár mint ez a dolog természetben fekszik, a hírek okvetlenül nagy mértékben nagytíz is nem célozni az mondani, hogy Románian keresztül orosz önkényesek nem vonulnak és esetleg hadiszerek is nem szállíthatnak, bár természetesen a romániai szállítókörök en hivatalos értesítéssel nehezen bírhatók.

A mi a Magyarországon keresztül vonuló oroszokat illeti, azokra nézve én egész öszinteséggel megmondom, hogy igen nagyobb részben voltak a veres-kereszt-egyletnek tagjai, de voltak azokonkívül rendes utlevéllel átutazó oroszok is.

De a t. képvis. ur ezen kérdések alapján azt kérdezi, hogy tette-e valamit a közös külügyminiszter arra, hogy a semlegességnek a Románian keresztülvonulás által való megsértést meggátolja, vagy az ellen felszólaljon? En azt hiszem t. képvis. ház, hogy nem a mi feladatunk azért, a mi egy másik államban történik felszólalni, és ha megsértetik a semlegesség más államot keresztül, a felszólalási jog illeti azon hatalmat, a melyvel szemben a semlegesség megsértetett, és én részemről azt tartom, hogy igen nagy híba volna Ausztria-Magyarország részéről, ha az ilyen esetekben mint közbíró kívánna szerezni, és megfélekednék arról, hogy a nagyon igaz magyar példabeszéd szerint mi szokott a közbírónak jutalma lenni. (Mozgás. Közbeszólás: Mi a jutalma?) Üssük a közbíró, ez a magyar példabeszéd. Azt gondolom, hogy méltóztatnék ismerni ezen példabeszédet.

Egyébiránt a mi azt illeti, hogy szerzett-e magának a kormány meggyőződést, vagy egykezett-e magának meggyőződést szerzeni az iránt, hogy a kik Szerbiába mentek, csakugyan a betegek és sebesültek ápolására mentek-e? nem tehetek róla tehát, de megint azt mondom, hogy a t. képviselő ur ismét olvas valamit követel a magyar kormánytól, a mihez egy kormány joga nincsen, és a rit ha valaki Magyarországon akarja megkísérteni, remélem, hogy nagyon támogatna abban ő is, hogy azt visszautasítsuk. (Helyeslés.)

Magyarországot illeti az, hogy a fennálló nemzetközi jog szerint meg tartozik-e engedni s megengedi-e a keresztívonulást itt; de a mi határainkat elhagyják, hogy egy más államon mi történik, a felett zsandári hatalmat nem gyakorolhatunk.

Különbönn annyit mondhatok a t. háznak, hogy az iránt, hogy a veres keresztel és a keresztívonulással történt visszaélésekről a közös külügyminiszterium utján az orosz kormány értesített és teljes oka van hinnie, és okunk van hinnie, hogy ugyabb időben a veres keresztre vonatkozólag a visszaélések elhárítására erélyesebb intézkedések történtek.

Az itten, ugy mint másutt keresztívonuló egyéb oroszokat illetőleg, azok részint olyanok, kik az orosz hadsereg kötelékéből kitéptek, részint szabadságosok, de egész pozitívítással állíthatom azt, hogy a legutolsó napokban az orosz kormány részéről a további szabadságosok betiltattak.

Irányi Dániel képviselő ur interpellációjának van még két pontja, melyet nem érintettem. Az egyik a harmadik, melyben azt mondja, hogy van-e tudomás arról, hogy a sz.-pétervári kormány hadesapatakat állít fel a török birodalom határán? Erre nézve is egész pozitívítással mondhatom, hogy nem. Erre nézve a figyelembe vételt megérdemelő csapatösszpontítások a török határon nem történtek.

A mi pedig az 5-ik kérdést illeti, hogy: mit határozott a közös külügyminiszterium, mit a többi nagyhatalmasságok a szerb hadsereg által Milán fejedelemségre felajánlott királyi címre nézve? e tekintetben van szerencsém a t. házat értesíteni, hogy az összes nagyhatalmak a nélkül, hogy bárcsak egy is közlök magát ez irányban kívánna volna, értésére adták a szerb kormány, hogy az ő álláspontra a haboru előtti status quo volt eddig és marad azontúl is, mely status quo szerb király nem ósmér; de viszont azt is mondhatom, hogy ugy magának a szerb fejedelemségnek, mind a szerb kormányának valamennyi nagyhatalomhoz küldött hivatalos nyilatkozata szerint mind a fejedelem, mind a

kormány maguk részéről is kijelentették, hogy ők is csak a status quo ante bellumot kívánják. (Mozgás)

Ezek azok, t. ház, (Halljuk!) miket a hozzám intézett két interpellációra válaszolhatok és ezt bevégzem azzal, (Halljuk!) hogy a kormány tőrekvése egy, mint a külügyminiszteré, melyet teljes készséggel támogató, — mondom: a tőrekvés az, — megőrizni hazánk számára a békét, de megőrizni úgy, hogy érdekünk ne veszélyeztessenek, a mai és jövő veszeltyt ne hordják csirájokban. (Élénk helyeslés.) Megőrizni a békét és fentartani egyetértésben az európai többi hatalmakkal, hogy a Törökországban lakó népek is jobb sors iránt biztosítottatván, ott nyugalomnak állandóságáért bizalom ébresztessék. (Élénk helyeslés a középén.) Kérem válaszmot tudomásul venni. (Helyeslés.)

Nagy és jelentőségteljes szavak ezek, valóban illők a feladatát értő és híven teljesíteni kívánó magyar miniszterelnök szájába, főleg ha annak Tisza Kálmán a neve!

Az osztrák miniszterek Previs, Chlumeczkj Glaser, Ausrsparg és Lasser megérkeztek a fővárosba. Tegnapelőtt a szakminiszterek külön tanácskozást tartottak. Previs pénzügyminiszter már korán délelőtt Szell K. nál volt, s déli 12 órakor is tanácskozott. Chlumeczkj miniszter pedig Treforttal érkezett, a közigazgatási kiegyezésre vonatkozó javaslatok szövegéről. A 80 millió adósságról szóló javaslat, a mint a „B. C.” irja, már formulázva is van.

Közös miniszteri értekezlet tartott tegnap délelőtt a miniszterelnöknel, melyen a „Bud. Corr.” értesítése szerint, a mostani keresek és vámszövetségnek kezd. 1-én tulla való meghosszabbításának módzatáiról volt tanácskozandók; — törvényhozási intézkedés tárgyban nem tétettek, hanem abban állapodnak meg, hogy indennyi adtnak az ily szövetség szentesítéség. (?) Egyuttal bihetoleg meg lett állapítva az osztrák-nemzeti bankkal folytatandó tárgyalások módzata is.

A független szabadelvűek programja a mint hírlik kész van, melyet egy szűkebb körű bizottság megbízása folytán dr. Chorin Ferenc készítet volna. A program azonban csak a nov. hó közepén összehívandó nagy parti-értekezleten fog véglegesen megállapítatni.

Bövid hírek. — Romában egy királyi rendelet feloszlatta a kamarát. — Bécsben az esküdtszék Springmühl Nándort fölemntette a német császár elleni becsületlenkedéséért. — Armin grófot a berlini törvények 5 évi fogságra ítélte. — Ignatjev tábornok nagyokvet Konstantinápolyba utazott. — Moszkvában a magyarok elleni paulavistikus diu annyira fékezetlen, hogy naponta insultusok fordulnak elő az ottan lakó magyarok ellen. — Az omladina szervezetére vonatkozó fontos okmányok foglaltatik le egy kis város hatóságá által, melyek kormányunkhoz küldetnek fel.

Debreczen város rendes havi bizottsági közgyűlése.

(Október hó 5-én.) (Folyt. és vége.)

15. A városi fogatoknak jövőre miként leendő kezelésére Csáki Gergelynek a tanácsos beadott igen alapos jelentést, és a tanács elterjesztésé nyomán határozott: hogy az ököfogatok száma lejjebb szállíttatik; s az ököfogatot külön felügyelőre fog bízattatni, s egyzersmind túlésetek alkalmára

önállón cselekedni, s nem kell őnt ösztönözni. Csak tegyen minden nap jelentést, és ha nem jól lesz, majd megmondom én. — Ezzel vége van az ügyletnek. Üljön le. Mindig itt maradhat egy felőrára a kastélyban, oda lent a nélkül sincs már semmi dolga.

Beszéleg el, mint van rokonom Simmering ezredes, mit csinál, mit művel? — Hétkor nekem a meghívást el kellett fogadni, bár az őt zavarba hozta, mert miként beszél Simmering ezredesről, a kiről semmit sem tudott, és ha az őrnagy az altisztek részletes katonai szolgálatára tér át, akkor bizonyosan el van veszve. A veritek tört elő homlokán, szerencsére azonban észbe jutott, miszerint Müller Henrik beszélt, hogy az ezredes zenekedvelő. Éz mégis valami volt. — Jó szerencsében bizza Henrik, helyet foglalt egy székben, melyre az őrnagy mutatott, s minden szemtelenségét összeszedve mondá: „Remélem ezredes ur, még most is olyan, mint eddig volt. Még mindig nagy zenekedvelő. Különösen nagy öröme télt abban, hogy én a száznál négykatt alakítottam. Nem volt kis

egy-egy kettős fogat a feeskendő és vízihordó huzására mindég kézzel tartani határozottat.

16. Olvasottat a vadászati jogot bérli társulatnak hasznóberleengedést kéro folyamodványára tett tanácsai előterjesztés, melyből kifolyólag elhatározottat, hogy a belső legelőre vonatkozó bérlet, — miután a legelő most már egyesek között osztatván fel, magán tulajdonokká vált, — egészen, a nagyerdőre vonatkozólag pedig a bérlet, felerészben (50 frt) engedtetik el, a többi területre nézve egészen épességben hagyatván meg a bérleti összeg.

17. A serbehozatali vámbérli részére a serház telkén lebontható pince helyett új pince építtetésé iránt tett tanácsai előterjesztés felolvastatván, az elfogadtatott s az építkezésnek már a jelen évben való megkezdése elhatározottat.

18. A belső legelő felosztására kiküldött bizottság jegyző könyve felolvastatván tudomásul vétetett. (Erről ma egyhete megelelent számunk „Napi hírek” rovatában meg emlékeztünk.)

19. Olvasottat a városüzai után a legelőből jutandó föld kiválasztásról szóló tanácsai jelentés, — mely helybenhagyólag tudomásul vétett, egy 20-ik szám alatt az egyházi iskolák után eső legelő illetmények átadását illető egyházi átiratra tett tanácsai előterjesztés is.

21. A nagyerdei fordó és vendéglő bérleti szerződésének felolvastatik jóvá hagyás végett azon pontja, melyben az ott mulhatatlanul szükségét építkezésé iránt tétetik említés, — ennek foganatosítása e is határozottat.

22. A kistemplom előtti járdáknak aszfalhtal leendő készítésére tett tanácsai jelentés, hogy az illető vállalkozóval erre nézve a szerződés megkötössék, elfogadtatott.

23. A város majorsági földjeinek bérbeadása végett tett árvérésről jelentés felolvastatván, s miután az nem ütött ki kedvezőleg, erre vonatkozólag határozatba ment, hogy a tanács egy őrverésben teyen kísérletet, e földnek mind előnyesebb bérbeadhatása iránt.

24. Polgári jogot kértek és nyertek: Zivuska József, Krausz János, Molnár Mihály és Török Lajos polgárok.

25. Dr. Weinberger Kálmán mint kinevezett városi t. orvos az esküt leteszi, — s elnök Miskolczy Lajos főispán ur ő mlga a gyűlést 12 órakor bezárja.

Az orosz „felebaráti szeretet.”

Talán meg sohasem jelnt meg könyv oly alkalomszerűen, mint az, melyet Shuyler J. en a múlt hó utolsó napjában kiadott ily cím alatt: „Turkistan, jégvezetek egy utazásról az orosz Turkisztán, Khokand, Bokhara, és Kuldzsán.”

Shuyler ur ugyanazon amerikai követségi titkár Stambulban, kitől a bolgárországi vérengzések az első hiteles adatok eredtek. Jelentési igaznak bizonyultak be. Szava hihető tehát, a mit az orosz Közép-Ázsiában tett tapasztalatairól ír. Shuyler azon vidéken időzött, midon az oroszok Khinát elfoglalták. Ö-rész volt e hadjáratban. Hogy miképp vizsik az oroszok a polgárisodást és európai műveltséget kelet felé, erről Shuyler ezeket írja:

„A mint Khina be volt véve, a Yomud-turkománok alvételtek magukat Kaufmann tábornoknak, ki megígérte nekik, hogy őket bántalmatlanul hagyja miudaddig, míg szomszédjaikkal békében élnek. Valamennyi orosz tiszt, kik a Yomud-törzsszel érintkezésbe jöttek megerősítik azt, hogy ez józívü becsület, őszinte, békeszerető nép. Mindennek dacára Kaufmann tábornok elhatározá, hogy retentő példát mutat rajtok avégből, hogy „az oroszoktól való félelem azon a vidéken kellően meglegyen mindenben.” Megizette tehát a Yomudoknak, hogy 300,000 rubel hadisarcot kell előteremteniök, melynek egy harmada tíz nap, a maradvány további 5 nap alatt fizetendő le. A törzs főnökei megígérték, hogy e kemény parancsnak is megfelelnek, és többen közülök visszatértek a néphez, hogy a redukált összeget behajtsák.

„Ez a békés magtatartás azonban nem illett Kaufmann tábornok tervébe! A törzs főnökök gyűjteményét, eljárásuk eredményét be sem várva, Golovatsseff tábornoknak a következő parancsolattal küldé: „Ha azt venné észre, hogy a Yomudok készülnek kivándorolni, szigorúan

meghagyom öneik, hogy azonnal helységeik ellen menjen, azokat, a házakat és összes fekvőségeiket felgyújtsa, a gulyákat pedig eldobozza.” Még azon esetre is, ha a Yomudok alázasoknak mutatkoznának, ön, ha kivándorlás jelei mutatkoznának, köteles parancsolat szó szerint teljesíteni, és a Yomudok egész törzseit kiirtani!”

Igy hangzott egy orosz szolgálatban álló német tábornok, tehát nem egy basi-bozunkny parancsa! És ez a nép akar most, hogy hódító szándékát leplezze, a törökországi keresztények sorsát véve ürügyül, ez akar Európának utasításokat adni a felebaráti szeretet és emberség kötelességeiről!

Golovatsseff tábornok a parancsnak szóról szóra megfelelt! A szemtanu, aki az oroszoknak nem is ellenségek, valamint egy orosz Gromoff nevű tiszt is így írja le a dolgot:

„Amint vagy huszontöt mértföldnyire voltunk Khinától, Golovatsseff tábornok valamennyi tisztjét körbe gyűjtötte és jelenlétben így szólott hozzájuk: „En a parancsnoktól főtábornoktól utasítást kaptam, remélem, hogy azt emlékeztükben megtartják és legényeikkel közlendik. Ez a parancs pedig így hangzik. „Ezen háboruban sem kor, sem nő nem kiméltetik. Öjétek le mind!”

Miután a kaukaszai hadosztály a derékhadhoz ért, az érintett parancs még egyszer és részletesezzel lett kihirdetve. „Remélem, így szólott meg egyszer Golovatsseff tábornok, miszerint parancsolat „cirkasszi stilyus”-ban, sok kérezkodás nélkül fogják vgrehajtani. Sem öregeket, sem nőket, sem gyermekeket nem szabad kírdelni, ki kell irtani mind!”

Egy öreg kaukaszai ezredes azt válaszólag retentő komolysággal: „Bizonyára teljesíteni fogjuk, ugy ahogy meg volt vagyva.”

A „cirkasszi stilyus” megértésére azt mondjuk itt, hogy annak feltalálója Barjatszky herceg tábornagy, az eljárás pedig a következőkben áll: Egy helységet körülvesznek s felgyújtják, az égo utcaikba pedig folyton kartács- és más szőrövegekkel lövellőznek addig míg a helység koromná égett és az utolsó lélek kifaláskodott! Ez nem túlzás: Ha a szerkesztek most dühöngnek, azt csak Barjatszkytól tanulják, és most az ő „stilyusában” dolgoztak a bolgárok ellen.

A „cirkasszi stilyus” nekemokra valóssággá is lett Közép-Ázsiában is. Amn hó 7-dikén az orosz csapatok a Yomud-turkománokra törtek és leölték mind. A kozákok voltak a legdühösebbek és lekasabolttak mindenkit, még az apró gyermekeket is. — En magam láttam több ily esetet, — mondja Shuyler — de különösen rémülettel töltött el egy asszony látása, kt három gyermekkel együtt vágtek le és az ut mentén hagyták. A katonák felgyújtották a házakat, valamennyi gabonakészletet, s a legutálatosb hegyelenségeket műveltek. Midőn a lovasság nem bírta már, a gyalogság jött, hogy az irtási és gyilkolási művet befejezze.

Igy történt Golovatsseff tábornok világos meghagyása folytán, ki chez a parancsolat Kaufmann tábornoktól vevé. Mindakét tábornok e tettéért Sándor czártól rendjelt és külön díszereget kapott!

De az a vérengzés nem volt az egyedüli. Következő eset fordult elő — így folytatja Shuyler — az Audisztán város elleni expedíció alkalmakor. E város ellenszegülni akart s Kaufmann tábornok megyagrtta, hogy ezt keményen kell büntetni. Trotsky tábornok küldték tehát 14,000 emberrel. E hadsereg kárdecsapás nélkül mentek a városba. Mikor benn voltak, Trotsky kiálta a parancsot, hogy a város felgyújtassék. Egészen le is égett. Bucuszóra Trotsky még a romokat is halomra bombáztatta. E hőstettéért a kegyelmes czártól a Szentgyörgy-rend nagykeresztjét és egy diszkardot kapott.

A lerombolt város lakossága, miután a gabonakészlet is elégett, éhen halt!

Shuyler könyvéből még sokat idézhetnénk, de elég ebből ennyi s kiki tudhatja, hányadán vagunk az orosz „felebaráti szeretettel.” „N. Z.”

Országgyűlés.

A képviselőház ülése okt. 7-én.

Elnök Gyucz Kálmán. Tisza Kálmán miniszterelnök a kormány véleményét az álészakra vonatkozólag

munka a fukat begyakorolni, de meg volt ép hangjuk és jóakarjuk, s így türetheten haladt, és az ezredes ur mindig örömmel hallgatta ha embereim a menetek alatt vig katonai dalokat énekeltek.

„Tehát a jó rokon, még mindig a régi zenebolond? kérde az őrnagy. — Épen mint én, az ily szenvedélyt rendszeren az évekkel nő. Én is szeretném, ha itt egy énekkar lenne. Mint az életmet, ugy szeretem hallani a friss vidám katonai dalokat. — Ön gyakorolta be a fukat Müller? Akkor ön is ért egy kissé a zenéhez, tud talán zongorizni?”

„Egy kissé.”

„Akkor előre a zongorához! Daloljon nekem egy szép, erőtleyes dalt, a milyen az ilyen katonának tetszik.

(Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája.

VAD TONCSI.

Irtá: S. A. MÁSODIK KÖTET. IV. (40-ik folyt.)

Nagyon örül, midőn este a seb gondos megvizsgálása után a pénztárnokné kimondta, hogy nincs szükség több borogásra, a tüszőség elhalt, és egy tapasz, melyet házi gyógytárból elő hozott, már teljesen meggyógyítja. Ezt Hehrich komornoknak is megmondta, a kit az őrnagy küldött a beteg mint léte felől tudakozódn; Henrik hozzáette, ha a főtársa-master ur megengedi, hogy bekötött fölval a kastélyban megjelenessen, 8 órakor pontban megjelenjen a holnapra való parancsokat át-

venni. Egy negyed óra mulva megjött az ize-net, az őrnagy ur örvendeni fog ha láthatja. A felügyelő ur jönjön le a mint van, minden készülődés nélkül, mert erre nincs szükség a jelentés megtételénc.

De Henrik mégis készült. Midőn a tükörbe nézett, az őcska szürke ruha nem látzott előtte alkalmasnak a kastélyban teendő látogatáshoz, nagyon is paraszatosan nézett ki; a derék Müller Henrik vasárnapi fekete ruhája sem volt valami finom, de mégis megjártá.

Midőn a 8 órá utótte, Henrik a kastélyba lépett. Az őrnagy gördülő szekén az ablaknál ült, és Antonia valami női munkával elfoglalta — mellette.

Az istenért Müller, miket tesz? kiáltá az őrnagy a belépő elé. — Na de remélem nem veszélyes, és a mi derék pénztárnoknék irjalva és kenőcsével a sérült homlokot majd őszre foldozza hisz ő félig-meddig orvos. — Ön nem valami híres lovas Müller? Nem kell elpirulni, hisz egy derék gyalog katonának nem szégyen ha nem tud lovagolni, és derék lovasnak kell annak lenni, a ki ezt követni

